

— Е-ехъ, юнаци! — викна Савата. — Уплашихте се само отъ името ѝ — ами да я видите!... Хайде-де!

Въ това време откъмъ гората се зачу шумъ. Нѣкой силно

вата извади ножчето си, но не можа да го отвори. Само Гуджо хукна нататъкъ, но безъ да лае. Изведнажъ клонитѣ се разлюлѣха и единъ ужасенъ ревъ се зачу, после се показа нѣщо голѣмо, сиво, съ отворена уста и едри зъби.

— Мечката! Мечката! Дръжте се! — изрева Савата.

Въ сѣщото време Гуджо радостно залая и презъ клонетѣ надникна главата на Марка, който ревъше.

— А-хж — а-хж — а-хж! и поздравяваше дружината. Натоваренъ съ дърва, той слизаше въ града съ другитѣ магарета и бѣ подушилъ босата дружина.

Савата веднага скри ножчето въ джеба си и викна:

— Тю, брей!... Страхливци такива! Не познахте ли че е нашъ Марко! Ами че кой щѣше да ни носи цвѣтята! Апъкъ ти — обърна се той къмъ Ди-

ня — да не разправяшъ никому че си ревалъ — да не ти се смѣятъ хората. Лани пакъ така ни посрами...

Диньо избърса очи и трѣг-

закърши клоне, нѣщо затрополѣ, затрещѣ и идѣше право къмъ тѣхъ. Дружината изпищѣ и се смръзна. Диньо закри очи съ рѣцетѣ си — и заплака. Са-